

Î N C H E I E R E

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Galina Stratulat
Ion Druță

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea cu Capital Străin „Zerododici” Societate cu Răspunderea Limitată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 iulie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de Întreprinderea cu Capital Străin „Zerododici” Societate cu Răspunderea Limitată, casată hotărîrea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15 decembrie 2015 și emisă o nouă hotărîre prin care acțiunea a fost admisă,

constată:

La 18 august 2014, ÎCS „Zerododici” SRL, reprezentată de avocatul Șchiopu Virgiliu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că reprezentanții organului fiscal în baza deciziei privind inițierea controlului fiscal nr. 15269 din 23 februarie 2014 au efectuat la ÎCS „Zerododici” SRL control fiscal, prin metoda verificării totale, privind corectitudinea calculării și plenitudinea achitării impozitelor, taxelor și altor plăți la buget.

Susține că controlul a fost efectuat de la 24 februarie 2014 pînă la 05 martie 2014, pentru perioada de activitate de la 31 decembrie 2009 pînă la 31 decembrie 2013, cu excepția impozitului pe venit a persoanei ce practică activitate de întreprinzător, care a cuprins perioada de activitate pe anii 2009-2012. Iar în rezultatul verificărilor efectuate a fost întocmit actul de control nr. 5-665052 și nr. 5-665053.

Menționează că nefiind de acord cu actele de control nominalizate ÎCS „Zerododici” SRL a depus dezacordul în acest sens la Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, invocînd motivul că acestea contravin legislației în vigoare, care, însă a rămas fără examinare.

Remarcă că potrivita deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014, întocmită în urma examinării actului de control nr. 5-665052 și nr. 5-665053, prin care s-a dispus, calcularea la buget: 165098 lei, TVA;

27759 lei, impozitul pe venit din activitatea de întreprinzător; 124 lei, impozitul pe venit reținut din salariu; 520 lei, taxa pentru unitățile comerciale și/sau de prestări servicii de deservire diminuate;

- Micșorarea la buget a sumelor impozitelor și plăților calculate în rezultatul controlului: 124 lei, impozitul pe venit reținut din salariu.

- Încasarea la buget majorare de întârziere (penalitate) calculată în rezultatul controlului în conformitate cu art.228 alin.(1) și (2) din Codul fiscal: 6208 lei, pentru neachitarea în termenii stabiliți de legislație a TVA; 2906 lei, pentru neachitarea în termenii stabiliți de legislație a impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător.

- Aplicarea pentru încălcarea legislației fiscale și încasarea la buget: 139322 lei (926814 lei x 15%), amendă pentru diminuarea venitului impozabil, pentru perioada anului 2011; 8328 lei (27759 lei x 30%), amendă pentru diminuarea TVA; 37 lei (124 lei x 30 %), amendă pentru diminuarea impozitului pe venit reținut din salariu; 1800 lei, amendă pentru neprezentarea facturii fiscale cumpărătorului în termenii stabiliți de legislație; 3000 lei, amendă pentru întocmirea neconformă a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2011 (1 caz), a Dărilor de seamă privind suma venitului achitat și impozitul pe venit reținut din acesta (IRV-09) pentru perioadele fiscale L/02/2011 -L/04/201 1 (3 cazuri), a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/03/11-L/04/11, L/07/11-L/03/12 (11 cazuri); 8000 lei, amendă pentru întocmirea cu date neautentice a Declarației cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2012 (1 caz), a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale octombrie-noiembrie 2012 (2 cazuri), a Dării de seamă privind suma venitului achitat și impozitul pe venit reținut din acesta (IRV-09) pentru perioada fiscală L/12/2012 (1 caz), a Dărilor de seamă pe taxele locale (Forma TL-13) pentru perioadele fiscale T/01/2013-T/04/2013 (4 cazuri); 8646 lei, amendă pentru plata incompletă a impozitului pe venit în rate pentru anul 2012.

Totodată, precizează că încălcările respective stipulate în actul de control contestat au fost constatate în baza prevederilor art. 189 Cod fiscal, prin examinarea rezultatelor Raportului de expertiză a Ministerului Afacerilor Interne nr. 3404 din 02 noiembrie 2012.

La fel, invocă că pentru adoptarea deciziei contestate Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, la calcularea TVA, a folosit ca sursă specială registrele de vânzări primare de la Ministerul Afacerilor Interne al RM, însă verificarea corectitudinii datelor prezentate prin registrul Ministerului Afacerilor Interne nu a avut loc.

Cu referire la prevederile art. 225¹ Cod fiscal, care reglementează aspecte ce țin de particularitățile estimării obligațiilor fiscale ca urmare a instituirii posturilor fiscale, afirmă că la ÎCS „Zerododici” SRL, organul fiscal nu a instituit post fiscal și corespunzător, conform normei de drept enunțate, a lipsit baza juridică pentru estimarea veniturilor din vânzări prin metode indirecte.

Referindu-se la ce le relatate și la normele de drept enunțate, menționează că stabilirea diminuării venitului impozabil pentru anul 2011 în sumă de 926 814 lei și pentru anul 2012 în sumă de 231 322 lei și diminuării taxei pe valoarea adăugată aferentă bugetului în sumă de 163 276 lei pentru perioada 2011-2012, cum urmează pentru perioada fiscală 2011 (15 martie - 31 decembrie) în sumă de 117 012 lei și pentru 2012 (01 ianuarie - 06 martie) în sumă de 46 264 lei, prin metode și surse indirecte, a fost efectuată contrar normelor de drept enunțate, or contribuabilul ÎCS „Zerododici” SRL a prezentat inspectorilor fiscali care efectuau controlul,

documentele de evidență și dările de seamă fiscale, care permiteau efectuarea controlului fiscal în baza lor, fără a recurge la metode indirecte, iar postul fiscal în conformitate de norma de drept enunțată nu a fost instituit.

Corespunzător, solicită admiterea pretențiilor privind anularea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014 în partea încasării la buget a impozitului pe venit pe perioada fiscală 2011-2012 și a taxei pe valoare adăugată în mărime de 163276 lei.

În continuare, invocând prevederile art. 228 alin. (2) Cod fiscal, care prevede majorarea de întârziere și că penalitatea se achită pentru plata impozitului sau a taxei în termenul și bugetul stabilit conform legislației fiscale, susține că în situația în care Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău neîntemeiat a decis încasarea sumei de 165098 lei ca taxă pe valoare adăugată și încasarea sumei de 27759 lei ca impozit de venit solicită instanței anularea deciziei nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014 și în partea ce ține de încasarea la buget a majorărilor de întârziere în mărime de 2 906 lei pentru neachitarea în termen a impozitului pe venit și 6 208 lei pentru neachitarea în termen a TVA.

Totodată, relevă că în condițiile art. 236 Cod fiscal, amenda este o sancțiune fiscală care constă în obligarea persoanei ce a săvârșit o încălcare fiscală de a plăti o sumă de bani. Amenda se aplică indiferent de faptul dacă au fost aplicate sau nu alte sancțiuni fiscale ori plătite impozite, taxe, majorări de întârziere (penalități) calculate suplimentar la cele declarate sau nedeclareate. Iar potrivit art. 261 alin. (5) Cod fiscal, eschivarea de la calculul și de la plata impozitelor, taxelor se sancționează cu o amendă în mărimea impozitului, taxei nedeclareate.

În acest sens, relatează că în decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, se invocă că contribuabilul a încălcat prevederi fiscale, pentru ce i-au fost aplicate amenzi, însă careva probe în acest sens nu au fost prezentate, astfel, conform art. 260 alin.(5) din Codul fiscal – 139 322 lei (926814 lei x15%), amendă pentru diminuarea venitului impozabil, pentru perioada anului 2011; conform art. 261 alin. (4) din Codul fiscal - 8328 lei (27759 lei x 30%), amendă pentru diminuarea TVA; conform art. 261 alin.(4) din Codul fiscal - 37 lei (124 lei x 30 %), amendă pentru diminuarea impozitului pe venit reținut din salariu; conform art. 260 alin.(4) din Codul fiscal (în redacția Legii la data comiterii încălcării) - 1800 lei, amendă pentru neprezentarea facturii fiscale cumpărătorului în termenii stabiliți de legislație; conform prevederilor art. 257 alin.(1) din Codul fiscal (în redacția Legii la data comiterii încălcării) - 3000 lei, amendă pentru întocmirea neconformă a Declarației persoanei juridice cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2011 (1 caz), a Dărilor de seamă privind suma venitului achitat și impozitul pe venit reținut din acesta (IRV-09) pentru perioadele fiscale L/02/2011 -L/04/2011 (3 cazuri), a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/03/11-L/04/11, L/07/11-L/03/12 (11 cazuri); conform art. 260 alin. (3) din Codul fiscal - 8000 lei, amendă pentru întocmirea cu date neautentice a Declarației cu privire la impozitul pe venit pentru perioada fiscală 2012 (1 caz), a Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale octombrie-noiembrie 2012 (2 cazuri), a Dărilor de seamă privind suma venitului achitat și impozitul pe venit reținut din acesta (IRV-09) pentru perioada fiscală L/12/2012 (1 caz), a Dărilor de seamă pe taxele locale (Forma TL-13) pentru perioadele fiscale T/01/2013- T/04/2013 (4 cazuri); conform art.261 alin. (6) din Codului fiscal – 8 646 lei, amendă pentru plata incompletă a impozitului pe venit în rate pentru anul 2012.

În același timp apreciază ca fiind neîntemeiată constatarea Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu privire la încasarea la buget majorare de întârziere (penalitate) în temeiul art. 228 alin.(1) și (2) din Codul fiscal, în sumă de 6208 lei, pentru neachitarea în termenii stabiliți de legislație a TVA și în sumă de 2906 lei, pentru neachitarea în termenii stabiliți de legislație a impozitului pe venit din activitatea de întreprinzător.

Mai remarcă reclamantul că prin decizia nr. 121 din 17 iulie 2014, Inspectoratul Fiscal de Sta pe mun. Chișinău a respins contestația depusă de ÎCS „Zerododici” SRL, fapt cu care la fel invocă dezacordul.

Argumentează reclamantul poziția sa și prin prisma prevederilor art. 8 alin. (1) lit. b) și art. 136 lit. a) Cod fiscal, care inducă că contribuabilul are dreptul să se bucure de o atitudine corectă din partea organelor cu atribuții de administrare fiscală și a persoanelor cu funcții de răspundere ale acestora. Iar, organul fiscal și funcționarul fiscal este obligat să acționeze în strictă conformitate cu Constituția Republicii Moldova, cu prezentul cod și cu alte acte normative.

Solicită anularea ca fiind ilegală a deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 121 din 17 iulie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale comisă de ÎCS „Zerododici” SRL.

Prin hotărârea Judecătoriei Rîșcani mun. Chișinău din 15 decembrie 2015, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 iulie 2016, a fost admis apelul declarat de ÎCS „Zerododici” SRL, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre prin care acțiunea a fost admisă și anulată decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 121 din 17 iulie 2014 și decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de apel a reținut, în esență, că prima instanță a confundat obiectul litigiului, deoarece a examinat legalitatea deciziei Inspectoratului Fiscal de Stat mun. Chișinău nr. 121 din 17 iulie 2014 prin care a fost dat răspuns la contestația (cererea prealabilă) apelantului și nu legalitatea actului administrativ contestat – decizia Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014.

Cît despre actul administrativ contestat, instanța de apel a concluzionat că la baza emiterii acestuia Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a pus Raportul de expertiză efectuat de Ministerul Afacerilor Interne al RM nr. 3404 din 02 noiembrie 2012 și în baza acestuia a recalculat anumite impozite, ceea ce este contrar cadrului legal și anume prevederilor art. 189 Cod fiscal, ce reglementează aspecte ce țin de calcularea impozitelor și taxelor de către organul fiscal, în condițiile în care organul nu și-a motivat imposibilitatea de a determina impozitele și taxele ce urmau a fi vărsate la buget.

În continuare, invocînd prevederile art. 225 alin.(1) și art. 225¹ Cod fiscal, instanța de apel a stabilit că în speță, organul fiscal nu a respectat procedura legală, nu a instituit postul fiscal, considerînd, astfel, incertă estimarea veniturilor și calcularea obligațiilor fiscale.

La fel, instanța de apel a evidențiat că modalitatea de estimare, utilizată de organul fiscal în cazul SRL „Zerododici”, și anume, prin stabilirea diferenței dintre datele întreprinderii apelante și datele Raportului de expertiză al Ministerului Afacerilor Interne al RM nr.3404 din 02 noiembrie 2012 este netransparentă și

contrară legii.

Iar deoarece, Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, fiind persoana obligată, potrivit legii, să probeze legalitatea actului administrativ emis, nu a probat cum au fost obținute datele controlului efectuat, astfel în cât a conchis că Raportul de Expertiză menționat nu este o probă suficientă pentru a menține în vigoare actele administrative contestate, deoarece în caz contrar ar fi încălcat dreptul apelantului la un proces echitabil, sub aspectul respectării principiului egalității armelor.

De asemenea, instanța de apel a constatat lipsa temeiurilor de constatarea a abaterilor în partea ce ține de aprecierea corectă a veniturilor din vânzări, referindu-se în acest sens la faptul că pentru perioada supusă controlului (decembrie 2009-decembrie 2012) au fost efectuate multiple controale inopinate, actele vizitelor fiscale care nu au depistat nici o încălcare, fapt ce atestă eliberarea bonurilor de casă și se exclud insinuațiile de evidență viciată.

În concluzie instanța de apel a reiterat că în situația în care potrivit legii, sarcina probațiunii revine pârîtului, ultimul neprezentînd probe suficiente, concludente și pertinente în probarea legalității actului administrativ emis, cererea de chemare în judecată prezintă unicul mijloc de apărare, care trebuie să acorde o protecție efectivă, ci nu iluzorie, în scopul neadmiterii încălcării dreptului reclamantului la un recurs efectiv combinat cu obligația autorităților de a-și motiva decizia.

La 18 octombrie 2016, Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărîrii primei instanțe.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizie instanței de apel considerînd-o ilegală și neîntemeiată, emisă cu aplicarea eronată a normelor de drept material și normelor de drept procedural, îndeosebi a Codului fiscal, Codului de Procedură civilă, Codului civil și a Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000.

Susține că Curtea de Apel Chișinău contrar prevederilor art. 241 alin.(5) CPC și art. 6§1 din Convenția Europeană nu a motivat în nici un fel respingerea argumentelor și probelor invocate de Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău în susținerea poziției sale. Iar o asemenea abordare privează recurentul de posibilitatea de a cunoaște motivele reale ale respingerii acțiunii și de posibilitatea de a reacționa în propria cale de atac împotriva soluției adoptate de instanța de judecată.

Afirmă că la pronunțarea deciziei sale din 26 iulie 2016, prin care au fost anulate deciziile nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014 și nr.121 din 17 iulie 2014 emise de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, Curtea de Apel Chișinău a luat în considerare doar argumentele invocate de către intimat, neapreciind și ignorînd argumentele întemeiate juridic ale organului fiscal, precum că acesta nu a efectuat control prin metode și surse indirecte în conformitate cu art.189 Cod fiscal, ce reiese atît din conținutul actului de control cît și din decizia adoptată pe marginea acestuia.

Totodată, consideră că este necesar de accentuat faptul, că instanța de apel în toate argumentele sale a interpretat eronat prevederile Codului fiscal, în special acțiunile organului fiscal în privința controlului efectuat, fără a ține cont de faptul că organul fiscal la estimarea veniturilor și calcularea obligațiilor fiscale s-a condus de normele legale incidente speței, și anume de prevederile Codului fiscal, cît și de prevederile art.7 alin.(2) și art.13 alin.(2) lit. d) din Legea contabilității, nr.113-XVI din 27 aprilie 2007.

La argumentul instanței de apel precum că Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău mun. Chișinău contrar normelor de drept a efectuat control fiscal prin metode și surse indirecte și anume în baza sesizării și informației parvenită de la Procuratură, în situația prezentării de către intimat a tuturor documentelor de evidență contabilă, menționează că Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău a efectuat la SRL ÎCS „Zerododici” un control fiscal prin metoda verificării totale privind corectitudinea calculării și plenitudinea achitării impozitelor, taxelor și altor plăți la buget în baza documentelor de evidență contabilă prezentate de către intimat.

Relevă că în cadrul controlului fiscal a fost utilizată sursa parvenită de la Procuratura Generală a RM prin scrisorile nr.18-17/12-1455 din 07 decembrie 2012, nr.18-17/12-137 din 31 ianuarie 2013, nr.18-17/12-1004 din 31 iulie 2013, ce cuprinde informația pe suport electronic extrasă din sistemele informaționale ale întreprinderii, care înregistrează informații privind încasările de mijloace bănești zilnice de la livrările de mărfuri efectuate prin intermediul mașinii de casă și control cu memorie fiscală de modelul „Mercurii” 114.1 F nr.1760147, înregistrată la organul fiscal cu numărul 8202011835, făcându-se comparație cu datele reflectate în evidența contabilă, prezentate de către agentul economic.

Afirmă că informația de pe purtătorul optic de informație CD-R „extreme” cu capacitatea 700 Mb parvenită de la Procuratura Generală a RM este rezultatul Raportului de expertiză a Direcției tehnico-criminalistică a Departamentului de Poliție a Ministerului Afacerilor Interne a RM nr.3404 din 02 noiembrie 2012 și anexelor la raport.

În baza drepturilor organului fiscal prevăzute de către art. 134 alin.(1) lit. f) Cod Fiscal, remarcă că acesta controlează autenticitatea datelor din documentele de evidență și din dările de seamă fiscale ale contribuabilului. În același timp, art.214 alin.(1) Cod fiscal, stipulează, că controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în câteva perioade fiscale.

În această ordine de idei, consideră că concluzia Curții de Apel Chișinău, precum că raportul de expertiză indicat mai sus cu care intimatul ÎCS „Zerododici” a făcut cunoștință abia în cadrul prezentului proces civil, nu este o sursă suficientă ce poate fi utilizată în cadrul controlului fiscal, este total denaturată, or, prevederile legale indică altceva.

La fel, subliniază că în decizia sa Curtea de Apel, doar reiterează argumentele intimatului despre necunoașterea căruiva raport de expertiză al Ministerului Afacerilor Interne al RM, fără a aduce careva probe, or, în conformitate cu Codul de Procedură Penală, organele de drept instituite cu atribuții de urmărire penală, sunt obligate să respecte drepturile procedurale ale părților prin aducerea la cunoștință acestora, despre toate materialele cauzei penale.

Apreciază că instanța de apel, în argumentarea deciziei sale s-a limitat doar la interpretarea greșită a prevederilor Codului fiscal privind metoda de verificare a controlului fiscal, în timp ce încălcările admise de către agentul economic ÎCS „Zerododici” SRL și constatate în timpul controlului au o natură mult mai amplă și un impact esențial asupra bugetului de stat, prin prejudicierea acestuia, dat fiind faptul, că contribuabilul a diminuat venitul impozabil pentru perioadele fiscale 2011-2012 cu suma de 1 158 136 lei, respectiv diminuând impozitul pe venit pentru anul 2012 cu suma de 27 759 lei și TVA aferentă bugetului cu suma de 165 098 lei în anul 2013.

În așa mod, insistă că argumentele instanței de apel ce au stat la baza emiterii deciziei sale nu sunt întemeiate, pe cînd decizia nr. 714/1/3 din 30 aprilie 2014 asupra cazului de încălcare a legislației fiscale și nr.121 pe marginea contestației din 17 iulie 2014, emise de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, sunt legale, corecte și argumentate.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei rezultă că decizie instanței de apel din 26 iulie 2016 a fost expediată pentru cunoștință în adresa participanților la proces, inclusiv recurentului Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău la data de 11 august 2016, fapt ce se confirmă prin copia scrisorii de însoțire (f.d. 252), însă date care ar confirma și recepționarea acesteia de către destinatar la materiale cauzei lipsesc.

Astfel, instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat recursul la 18 octombrie 2016, în termen.

La 17 noiembrie 2016 în adresa intimătei ÎCS „Zerododici” SRL a fost expediată copia recursului declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

Iar la 30 noiembrie 2016 intimatul ÎCS „Zerododici” SRL a depus referință la recursul declarat, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui ca fiind inadmisibil.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, consideră că recursul este inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC, or recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin.(2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de către Inspectoratul Fiscal de Stat pe mun. Chișinău se consideră inadmisibil.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Galina Stratulat

Ion Druță